

Dániel könyve – Száznolcadik rész

A prófétai szimbolika feltárása: A Jelenések könyvében szereplő hét trombita átfogó elemzése

Jeff Pippenger
2024-02-29

William Miller nagy világosságot kapott a Jelenések könyvében szereplő hét gyülekezetről, a hét pecsétről és a hét trombitáról. E prófétai jelképeket a pogányság, majd az azt követő pápaság mint két pusztító hatalom keretébe helyezte. Nem látta e jelképek minden prófétai jellegzetességét, de amit meglátott, az megalapozta Isten egyházának belső és külső történelmére vonatkozó alapvető megértést az apostolok korától a világ végéig. A belső történelmet a gyülekezetek ábrázolták, a gyülekezetek külső történelmét pedig a pecsétek. Felismerte, hogy a trombiták Isten Róma fölötti ítéletének jelképei, amely előképe volt Isten Róma fölötti ítéletének a világ végén, jóllehet nem látta, hogy Róma a világ végén hármasszövetségből áll.

Uriah Smith Dániel és Jelenések címmel írt könyve tartalmaz néhány téves eszmét, mégis White testvérnő úgy nevezte azt, mint „Isten segítő keze”. Kijelentette, hogy terjeszteni kell A nagy küzdelem, a Pátriárkák és próféták, valamint Jézus élete című művekkel együtt. Határozott ajánlása nem azt jelentette, hogy a könyv az ő könyveivel azonos ihletett szinten állt, hanem azt, hogy a könyv „nagyszerű tanítást” tartalmazott, és felelős volt azért, hogy „sok drága lelket eljuttatott az igazság ismeretére”.

A könyv a millerita prófétai logikát alkalmazza, olyan próféciaira vonatkozó fogalmakkal együtt, amelyek 1844. október 22-e előtt még ismeretlenek voltak. A könyv szakaszaira fogunk hivatkozni, miközben kifejtjük a három jajszó hármasszövetség alkalmazását.

Miller kijelentette, hogy „a hét trombita hét különös és súlyos ítélet története, amelyeket a földre, vagyis a római birodalomra bocsátottak.” Az első négy trombita azokat az ítéleteket jelképezi, amelyeket a pogány Rómára hoztak, az ötödik és hatodik trombita pedig Isten azon ítéleteit, amelyeket a pápai Rómára bocsátott, Miller azonban nem ismerte volna fel, hogy a hetedik trombita Isten ítéletét jelképezte a modern Róma felett. A Jelenések könyvének hét pecsétjéről és hét trombitájáról szólva Uriah Smith ezt írta:

„Miután átvette a könyvet, a Bárány nyomban hozzákezd a pecsétek felnyitásához; és az apostol figyelme azokra a jelenetekre irányul, amelyek az egyes pecsétek alatt mennek végbe. A hetes számról már megjegyeztük, hogy az Írásokban a teljességet és a tökéletességet jelöli. A hét pecsét tehát egy bizonyos eseményosztály egészét foglalja magában, amely talán Konstantin idejéig terjed, és a hét trombita egy másik, attól az időtől továbbhaladó eseménysort; ez nem lehet helyes. A trombiták olyan eseménysort jelölnek, amelyek a pecsétek eseményeivel egyidejűleg mennek végbe, de egészen más jellegűek. A trombita a háború jelképe; ennél fogva a trombiták nagy politikai megrázkódtatásokat jelölnek, amelyeknek a nemzetek között kell bekövetkezniük az evangéliumi korszak folyamán. A pecsétek vallási jellegű eseményeket jelölnek, és az egyház történetét tartalmazzák a

keresztény korszak kezdetétől Krisztus eljöveteleig.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 431.

A trombita a háború és a politikai felfordulás jelképe. A Jelenések nyolcadik fejezetének második verséről szólva Smith ezt mondja:

„2. vers. És láttam a hét angyalt, akik az Isten előtt álltak; és adatott nekik hét trombita.”

„Ez a vers egy új és különálló eseménysorozatot vezet be. A pecsétekben az egyház történetét láttuk az alatt az időszak alatt, amelyet az evangéliumi korszaknak neveznek. A most bevezetett hét trombitában pedig azoknak a fő politikai és háborús eseményeknek a leírását találjuk, amelyeknek ugyanezen idő alatt kellett bekövetkezniük.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 476.

A hetedik pecsét a Jelenések nyolcadik fejezetének első hat versében nyílik meg, és a hetedik pecsét megnyitásának háttérében hét angyal készül arra, hogy megfújja a hét trombitát.

És amikor felnyitotta a hetedik pecsétet, csend lett a mennyben mintegy félóraig. És láttam a hét angyalt, akik Isten előtt álltak; és adatott nekik hét trombita. És más angyal jött, és megállt az oltárnál, arany tömjénezőt tartva; és sok tömjén adatott neki, hogy felajánlja azt minden szent imádságaival együtt az aranyoltáron, amely a trón előtt volt. És a tömjén füstje, amely a szentek imádságaival együtt szállt fel, felszállt Isten elé az angyal kezéből. És az angyal vette a tömjénezőt, megtöltötte az oltár tüzével, és a földre vetette: és szózatok, mennydörgések, villámlások és földindulás támadtak. És a hét angyal, akiknél a hét trombita volt, felkészültek a trombitálásra. Jelenések 8:1–6.

Van egy prófétai rendellenesség, amelyet korábbi cikkeinkben már azonosítottunk, ám ennek sajátos prófétai jelenségét még nem tárgyaltuk kifejezetten. Ez a rendellenesség abban áll, hogy azok a jelképek, amelyek a prófétai történelemben útjelzők egymásutánját ábrázolják, mind együtt jelennek meg azon történelem lezárásában, amelyet képviselnek. Bemutattuk, hogy a laodiceai adventizmus négy nemzedéke, amelyet Ezékiel 8. fejezetének négy utálatossága jelképez, meghatározott útjelzőket jelölt; ugyanakkor mindegyikük próbaként megismétlődik a száznegyvennégyezer elpecsételésének történetében. Ez a rendellenesség a hét trombitában is fellelhető, mert noha azok meghatározott ítéleteket jelképeznek a pogány, a pápai és a modern Róma felett, mind ismét együtt jelennek meg, amikor a végrehajtó ítélet a modern Róma felett kezdetét veszi a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvénynél.

A hét trombitának meghatározott időpontjai vannak, amikor a múltban beteljesedtek, de White testvérnő a Jelenések könyve nyolcadik fejezetében szereplő hét angyalt is, a hét trombitával együtt, a közelgő vasárnaptörvény történetében helyezi el.

„És mikor felnyitotta az ötödik pecsétet, látám az oltár alatt azoknak lelkét, akik megölettek az Isten beszédéért és a bizonyágtételért, amely náluk vala; és nagy szóval kiáltanak, mondván: Meddig nem ítélsz még, Uram, szent és igaz, és nem állasz bosszút a mi vérünkért azokon, akik e földön laknak? És adatának nekik egyenként fehér ruhák [Tisztának és szentnek nyilvánítottak]; és megmondaték nekik, hogy nyugodjanak még egy kevés ideig, míg betelik mind szolgatársaiknak, mind testvéreiknek száma, akiknek úgy kell megöletniük, amiképpen őket is megölték” [Jelenések 6:9–11]. Olyan jelenetek tárultak itt János elé, amelyek nem a

valóságban léteztek, hanem azok voltak, amelyek majd a jövőben, egy meghatározott időszakban bekövetkeznek.

„Jelenések 8:1–4 idézve.” Kéziratközlések, 20. kötet, 197.

Az előző szakaszban White testvér az ötödik pecsét párbeszédét és beteljesedését arra az időszakra alkalmazza, amikor a nyolcadik fejezetben a hét angyal éppen készül megfűjni trombitáját, ugyanakkor ugyanezt az ábrázolást a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének két szózatához tartozó történelmi időre is helyezi.

„Amikor felnyitattott az ötödik pecsét, János, a Jelenések könyvének írója látomásban látta az oltár alatt azok seregét, akiket Isten Igéjéért és Jézus Krisztus bizonyágtételéért ölték meg. Ezután következtek a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetében leírt jelenetek, amikor a hűségeseket és igazakat kihívják Babilonból. [Jelenések 18:1–5, idézve.]” Kéziratközlések, 20. kötet, 14.

A hét trombita Isten ítéletét jelképezi a pogány, a pápai és a modern Róma történelmében, ugyanakkor megjelenik 2001. szeptember 11-ének történetében, valamint a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvény második hangjában is. Miután Uriah Smith foglalkozik a Jelenések könyve nyolcadik fejezetének első hat versével, elkezdi bemutatni az első négy trombita történelmi beteljesedéseit.

„A hét trombita témája itt újra felvétel, és e fejezet hátralévő részét, valamint a 9. fejezet egészét foglalja el. A hét angyal felkészül a trombitálásra. Trombitálásuk Dániel 2. és 7. fejezetének próféciját kiegészítő elemként lép be, azzal kezdődően, hogy a régi Római Birodalom tíz részre hullik szét, amelyekről az első négy trombitában leírást kapunk.” Uriah Smith, *Daniel and Revelation*, 477.

Smith megállapítja, hogy az első négy trombita Isten ítélete volt a pogány Róma felett. Idézi a hetedik verset, amely azonosítja az első trombita prófétai jellemzőit, majd meghatározza annak történelmi beteljesedését.

„Az első súlyos és nyomasztó ítélet, amely hanyatló útján a Nyugatrómai Birodalomra sújtott le, a gótokkal vívott háború volt Alarik vezetése alatt, aki utat nyitott a későbbi betörések előtt. Theodosius római császár halála 395 januárjában következett be, és még a tél vége előtt az Alarik vezette gótok fegyvert fogtak a birodalom ellen.

Alarik első betörése feldúlta Trákiát, Macedóniát, Attikát és a Peloponnészoszt, de Róma városát nem érte el. Második betörése alkalmával azonban a gót hadvezér átkelt az Alpokon és az Appennineken, és megjelent az „örök város” falai előtt, amely hamarosan a barbárok dühének martalékává lett.

„Az első trombita hangjának helye a negyedik század végének táján és az azt követő időszakban van, és a Római Birodalomnak a gótok alatti e pusztító betöréseire utal.” Uriah Smith, *Daniel and Revelation*, 478.

Smith Alaricot az Isten pogány Róma fölött gyakorolt ítéletének jelképeként azonosítja, amelyet az első trombita képvisel. Mindegyik trombitához tartozik egy történelmi alak, aki az adott trombitát

jelképezi; Alaric az első trombita eljövételét jelképezi a negyedik század végétől kezdődően. Miller nem láthatta meg, hogy ez a trombita a vásárnap megtartásának kikényszerítése miatt zúdult Rómára, mert Miller vásárnapünneplő volt. Smith is elsiklott e tény fölött, de Smith felismerte, hogy az első kikényszerített vásárnaptvényt Constantinus vezette be Kr. u. 321-ben. A vásárnap kikényszerítésével kapcsolatos prófétai ökölszabály mindig ugyanaz, mert Isten soha nem változik, és ez a szabály az, hogy „a nemzeti hitehagyást nemzeti romlás követi”. Alaric a nemzeti romlás kezdetét jelképezi, amely éppen abban az időszakban vette kezdetét, amikor Constantinus meghozta az első vásárnaptvényt.

Smith ezután a nyolcadik verset idézi, amely a második trombitát azonosítja, majd folytatja magyarázatát:

„A római birodalom Konstantin után három részre oszlott; innen ered a gyakori megjegyzés: „az emberek harmadrésze” stb., utalással a birodalom ama harmadrészére, amely az ostorcsapás alatt volt. A római királyságnak ez a felosztása Konstantin halálakor történt, három fia, Constantius, II. Constantinus és Constans között. Constantius birtokolta a Keletet, és székhelyét Konstantinápolyban, a birodalom fővárosában állapította meg. II. Constantinus Britanniát, Galliát és Hispániát tartotta. Constans Illyricumot, Afrikát és Itáliát tartotta. (Lásd Sabine's Ecclesiastical History, 155. o.) Erről a közismert történelmi tényről Elliott, Albert Barnes idézése szerint, a Jel 12:4-hez írt jegyzeteiben ezt mondja: „Legalább kétszer, mielőtt a római birodalom véglegesen két részre, a keletre és a nyugatra oszlott volna, a birodalom háromrészi felosztása történt. Az első Kr. u. 311-ben következett be, amikor Konstantin, Licinius és Maximin között osztották fel; a másik Kr. u. 337-ben, Konstantin halálakor, Constans és Constantius között.”” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 480.

Róma három részre, valamint két részre való felosztásának történelmi jelensége, amelyre azok a történetírók utalnak, akiket Smith idéz, Róma azon elemei, amelyek az Újkori Róma hármas egységét azonosítják; ez alkot egy olyan szerkezetet, amely ketté van osztva, és az egyház és az állam összekapcsolódását jelképezi. Amikor Smith tovább folytatja, akkor azonosítja a második trombitával összefüggésbe hozható történelmi alakot.

„A második trombita megszólalását szemléltető történet nyilvánvalóan Afrika, majd később Itália ama rettenetes Genseric általi megtámadására és meghódítására vonatkozik. Hódításai jórészt TENGERTIEK voltak; és diadalai „olyanok valának, mint egy tűzzel égő nagy hegy, amely a tengerbe vettetik”. Mely kép szemléltethetné ennél jobban, vagy akár csak ilyen jól a flották összecsapását és a háború által a tengeremellékeken okozott általános pusztítást? E trombita magyarázatában olyan eseményeket kell keresnünk, amelyek különös vonatkozással bírnak a kereskedelmi világra. Az alkalmazott jelkép természetes módon indít bennünket arra, hogy nyugtalanságot és felfordulást várjunk. Semmi más, csak egy kegyetlen tengeri hadviselés teljesíthetné be e próféciaát. Ha az első négy trombita megszólalása négy olyan nevezetes eseményre vonatkozik, amelyek hozzájárultak a Római Birodalom bukásához, és az első trombita Alaric vezetése alatt a gótok dúlásaira utal, akkor ebben természetes módon a következő egymásra következő inváziós cselekményt keressük, amely megrendítette a római hatalmat és előmozdította annak bukását. A következő nagy invázió „ama rettenetes Gensericé” volt, a vandálok élén. Az ő pályafutása Kr. u. 428–468 évei közé esett. E nagy

vandál vezér afrikai főhadiszállással rendelkezett....”

„Ami azt a fontos szerepet illeti, amelyet ez a vakmerő kalóz játszott Róma bukásában, Gibbon úr e jelentőségteljes szavakat használja: „Genseric, név, amely a Római Birodalom pusztulásában méltán érdemelt egyenrangú helyet Alarik és Attila neve mellett.”” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 481, 484.

Smith, miközben a történetíró Gibbont idézte, aki az első három trombita történelmi jelképeire mutatott rá, megállapította, hogy Genseric volt a második trombita, majd így szólt Gensericről: „méltó volt arra, hogy Alarikkal és Attilával egyenrangú helyet foglaljon el.” Alarik az első trombita, Genseric a második, és Attila, a hun volt a harmadik trombita, amelyről a tizedik vers szól. Smith rámutatott, hogy a második trombita, amelyet Genseric jelképezett, a „428–468” közötti történelmet ábrázolta. Ezután Smith a tizedik verset idézi, amely azonosítja a harmadik trombitát, majd így folytatja elbeszélését:

„E szakasz értelmezésében és alkalmazásában eljutunk ahhoz a harmadik jelentős eseményhez, amely a Római Birodalom felforgatásához vezetett. E harmadik trombitaszó történelmi beteljesedésének felkutatásában pedig néhány kivonat erejéig Dr. Albert Barnes Jegyzeteinek leszünk adósai. E szentírási hely magyarázatában szükséges, amint e kommentátor mondja, „hogy legyen valamely vezér vagy harcos, aki egy lángoló meteorhoz hasonlítható; akinek pályafutása rendkívül ragyogó volna; aki hirtelen jelennék meg, MINT egy lángoló csillag, majd eltűnnék, mint a csillag, amelynek fénye kialudt a vizekben.” — Notes on Revelation 8.

„Itt előfeltételeztetik, hogy e trombitaszó Attila pusztító háborúira és a római hatalom ellen intézett dühödt betöréseire utal, amelyeket hun hordáinak élén folytatott....”

„És a csillag neve Örömnök hívatik [jelentvén a keserű következményeket].” E szavak — amelyek még szorosabban kapcsolódnak az előző vershez, amint azt a mi fordításunk írásjelei is jelzik — egy pillanatra visszairányítják figyelmünket Attila jellemére, arra a nyomorúságra, amelynek ő volt a szerzője vagy eszköze, valamint arra a rettenetesre, amelyet neve ébresztett.

„A ‘teljes kiirtás és eltörlés’ azok a kifejezések, amelyek a legjobban jelölik azokat a csapásokat, amelyeket ő okozott.” Magát így nevezte: „Isten ostora.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 484, 487.

A harmadik trombita történetének ideje, amelyet Attila, a hun képvisel, 441-től haláláig, 453-ig tartott. Smith ezután a tizenkettedik verset idézi, amely a negyedik trombitát mutatja be, és Odoaker barbár uralkodót írja le, ahol a Nyugatróma hármasszimbolikáját a nap, a hold és a csillagok jelképezik. A három jelképet a „nap, a hold és a csillagok” jelképeiként azonosítja — mert kétségtelenül itt jelképekként használatosak —, amelyek nyilvánvalóan a római kormányzat nagy világítóit jelentik: császárait, szenátorait és consuljait. Newton püspök megjegyzi, hogy Nyugatróma utolsó császára Romulus volt, akit gúnyból Augustulusnak, vagyis „a kicsinyített Augustusnak” neveztek. Nyugatróma Kr. u. 476-ban bukott el. Mindazonáltal, jóllehet a római nap kialudt, alárendelt világítói még halványan fénylettek, miközben a szenátus és a consulok továbbra is fennmaradtak. Ám sok polgári visszacsapás és a politikai szerencse változásai után végül, Kr. u. 566-ban, az ősi kormányzati forma egésze felforgatott, és maga Róma is a világ császárnőjének

állapotából a ravennai exarcha adóját fizető szegény hercegséggé alacsonyított.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 487.

Itt újabb tanújelét találjuk Róma hármas felosztásának, amely előképezi a modern Róma hármas szövetségét. Kelet-Róma és Konstantin császár esetében a hármas felosztást az ő három fia képviselte, Nyugat-Róma esetében azonban ez a kormányzás hármas formája volt. Smith ezután azonosítja, hogy a nap, a hold és a csillagok azt a sajátos sorrendet jelképezik, amelyben Nyugat-Rómát letaszították. Elbeszélését ezután az utolsó három trombita alábbi bevezetésével zárja.

„Bármily félelmetesek voltak is azok a csapások, amelyeket e barbárok első betörései zúdítottak a birodalomra, azok viszonylag enyhék voltak a később következő csapásokhoz képest. Csupán olyanok voltak, mint a zápor első cseppjei azelőtt az ár előtt, amely hamarosan a római világra zúdult. A három hátralévő trombitát jajfelhő árnyékolja be, amint azt a következő versek bemutatják.”

„13. VERS. És láttam, és hallottam egy angyalt az ég közepén repülni, aki nagy szóval ezt mondta: Jaj, jaj, jaj a föld lakóinak ama három angyal trombitaszavának többi hangjai miatt, akiknek még trombitálniuk kell.”

„Ez az angyal nem a hét harsonás angyalok sorozatához tartozik, hanem egyszerűen olyan angyal, aki kijelenti, hogy a még hátralévő három harsona jajharsona, azoknak megszólalása alatt bekövetkező, rettenetesebb események miatt. Így a következő, vagyis az ötödik harsona az első jaj; a hatodik harsona a második jaj; a hetedik pedig, a hét harsonából álló sorozat utolsója, a harmadik jaj.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 493.

A következő cikkben folytatjuk a három harsonaszóhoz kapcsolódó jaj bemutatását.

„A császári Róma csapásai, annak bukásában, a legutolsóig meg lettek jövendölve, mígnem Róma császár, consul és szenátus nélkül maradt. „A ravennai exarchák alatt Róma a másodrendűségbe süllyedt.” Megverettetett a nap harmadrésze, és a hold harmadrésze, és a csillagok harmadrésze. A császárok nemzetsége a Nyugat császáraival nem halt ki. Róma, bukása előtt, a császári hatalomnak csupán egy részét birtokolta. Konstantinápoly megosztotta vele a világ birodalmát. És sem a gótok, sem a vandálok nem uralkodtak ama még mindig császári város fölött, amelynek császára, miután Constantinus első ízben áthelyezte a birodalom székhelyét, gyakran Róma császárárt saját kijelöltjeként és helytartójaként tartotta. Konstantinápoly sorsa pedig más korokra maradt fenntartva, és más harsonák hirdették meg. A napnak, a holdnak és a csillagoknak ekkor még csak a harmadrésze verettetett meg.”

„A negyedik trombita záró szavai a Nyugati Birodalom jövőbeni helyreállítását sejtetik: »A nap nem fénylett annak harmadrészére, és az éjszaka hasonlóképpen.« A polgári hatalom tekintetében Róma Ravennának lett alárendelve, és Itália a Keleti Birodalom meghódított tartományává vált. Ám, amint az más próféciaíkhhoz találóbban tartozik, a képek tiszteletének védelme hozta először heves összeütközésbe a pápa és a császár szellemi és világi hatalmát; és azáltal, hogy Justinianus a pápára ruházott minden hatalmat az egyházak fölött, segítő kezét nyújtotta a pápai felsőbbség előmozdításához, amely később magára vette a királyok

teremtésének hatalmát. A mi Urunk 800. esztendejében a pápa Nagy Károlyra ruházta a rómaiak császára címet.«—Keith. Ezt a címet később ismét átruházták Franciaország királyáról Németország királyára. És II. Ferenc császár által még erről a fikcióról is végül és örökre lemondtak, 1806. aug. 6-án.” A. T. Jones, A mai nagy nemzetek, 54.